

Sygn. akt VI P 531/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: sędzia Joanna Napiórkowska – Kasa

Ławnicy: Paweł Dąbrowski

Elżbieta Trusińska

Protokolant: starszy protokolant sądowy Aleksandra Łaszuk

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2020 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa T. P.

przeciwko Z. G.

o odszkodowanie z tytułu nieuzasadnionego rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia

oraz

sprawy z powództwa wzajemnego Z. G.

przeciwko T. P.

o odszkodowanie z tytułu rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy, wynagrodzenie za pracę, odszkodowanie z tytułu niewydania w terminie świadectwa pracy

1. zasądza na rzecz powoda (pozwanego wzajemnego) T. P. od pozwanej (powódki wzajemnej) Z. G. kwotę 5.550,00 zł (słownie: pięć tysięcy pięćset pięćdziesiąt złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 05 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za nieuzasadnione rozwiązanie przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy;
2. zasądza na rzecz pozwanej (powódki wzajemnej) Z. G. od powoda (pozwanego wzajemnego) T. P. kwotę 702,40 zł (słownie: siedemset dwa złote 40/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 08 lipca 2017 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za niewydanie w terminie świadectwa pracy;
3. oddala powództwo wzajemne w pozostałym zakresie;
4. zasądza na rzecz powoda (pozwanego wzajemnego) T. P. od pozwanej (powódki wzajemnej) Z. G. kwotę 4.297,50 zł (słownie: cztery tysiące dwieście dziewięćdziesiąt siedem złotych 50/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
5. zasądza na rzecz powoda (pozwanego wzajemnego) T. P. od pozwanej (powódki wzajemnej) Z. G. kwotę 278,00 zł (słownie: dwieście siedemdziesiąt osiem złotych 50/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania – opłaty od pozwu;

6. przyznaje ze Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika z urzędu pozwanej (powódki wzajemnej) Z. G. – radcy prawnego T. B. – kwotę 3.600,00 zł (słownie: trzy tysiące sześćset złotych 00/100) powiększoną o stawkę 23% podatku VAT tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

7. nakazuje pobrać od powoda (pozwanego wzajemnego) T. P. na rzecz Skarbu Państwa – kasa Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie – kwotę 35,12 zł (słownie: trzydzieści pięć złotych 12/100) tytułem opłaty od pozwu, której pozwana (powódka wzajemna) Z. G. nie miała obowiązku uiścić;

8. w pozostałym zakresie przejmuje na rachunek Skarbu Państwa koszty poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa w toku postępowania;

9. nadaje wyrokowi w pkt 2 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 702,40 zł (słownie: siedemset dwa złote 40/100).

Paweł Dąbrowski sędzia Joanna Napiórkowska – Kasa Elżbieta Trusińska

Sygn. akt VI P 531/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 października 2016 roku (data na kopercie) powód T. P. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej Z. G. kwoty 5.550,00 zł wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że pozwana została wyrokiem Sądu Okręgowego przywrócona do pracy u powoda, jednak w momencie przywrócenia jej do pracy powód nie prowadził już restauracji, w których przed zwolnieniem pozwana pracowała. Wobec tego zaproponował jej pracę w innym lokalu, na co pozwana nie chciała się zgodzić. W ocenie powoda pozwana cały czas pracowała w innym miejscu i nie była gotowa do świadczenia u niego pracy. Powód wskazał też, że skoro pozwana nie stawiała się do pracy w wyznaczonym jej przez pracodawcę miejscu pracy to uznał, że nie należy się jej wynagrodzenie za pracę za okres, w którym nie świadczyła tej pracy. Z kolei wobec tego, że pozwanej nie należało się wynagrodzenie za pracę, to nie było też podstawy do odliczenia i opłacenia przez powoda składek na ubezpieczenie społeczne.

(pozew – k. 1 – 20)

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o jego oddalenie w całości. W uzasadnieniu swego stanowiska pozwana podała, że jej miejscem pracy był J.. Wskazała, że przepis art. 42 § 4 KP nie daje pracodawcy możliwości do zmiany miejsca pracy, a jedynie do zmiany rodzaju pracy, ponadto działania powoda były obojętciem przepisów prawa pracy, bo dążył on do trwałej, a nie czasowej zmiany jej miejsca pracy. Pozwana wskazała również, że pozew powinien być oddalony także ze względu na naruszenie zasad współżycia społecznego przez powoda, bowiem powód od początku nie był zainteresowany rzeczywistym przywróceniem jej do pracy.

Jednocześnie pozwana wniosła pozew wzajemny, w którym wniosła o zasądzenie na jej rzecz od powoda (pozwanego wzajemnego) kwoty 5.550,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu wzajemnego do dnia zapłaty tytułem odszkodowania w związku z rozwiązaniem przez pozwaną umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy. Pozwana (powódka wzajemna) wskazała, że wszystkie podane w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia przyczyny są prawdziwe.

(odpowiedź na pozew wraz z pozwem wzajemnym – k. 93 – 96)

Pismem procesowym z dnia 23 czerwca 2017 roku pozwana (powódka wzajemna) rozszerzyła powództwo wzajemne, wnosząc o zasądzenie na jej rzecz od powoda (pozwanego wzajemnego):

- kwoty 5.550,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 30 września 2016 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania w związku z rozwiązaniem przez pozwaną umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy,

- kwoty 6.811,36 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 30 września 2016 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę w okresie od dnia 9 czerwca 2016 roku do dnia 29 września 2016 roku,

- kwoty 778,71 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 10 listopada 2016 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za nieterminowe wydanie świadectwa pracy oraz wydanie niewłaściwego świadectwa pracy.

(pismo procesowe z dnia 23.06.2017r. – k. 157 – 162)

W odpowiedzi na pozew wzajemny powód (pozwany wzajemny) wniósł o oddalenie powództwa wzajemnego w całości. Powód (pozwany wzajemny) podniósł, że pozwana (powódka wzajemna) przekroczyła termin z art. 264 § 2 KP na wniesienie pozwu o odszkodowanie związane z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy. Ponadto powód (pozwany wzajemny) dodał, że w związku z faktem, że pozwana (powódka wzajemna) nie stawiała się w pracy, nie należy się jej wynagrodzenie za pracę, zaś w zakresie świadectwa pracy podniósł, że zostało ono wysłane w terminie, ale pozwana (powódka wzajemna) nie odebrała przesyłki.

(odpowieź na pozew wzajemny – k. 197 – 205)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) T. P. w W.. Według stanu na dzień 6 października 2016 roku powód prowadził działalność w czterech lokalach położonych w W. przy ul. (...)

(dowód: wydruk z CEIDG – k. 24 – 25)

Pozwana Z. G. była zatrudniona u powoda T. P. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od dnia 20 marca 2009 roku. W umowie strony określiły jako miejsce pracy „D.”, co oznaczało, że pozwana może pracować w każdym lokalu prowadzonym przez powoda. Aneksem z dnia 2 stycznia 2012 roku strony uzgodniły wyższe wynagrodzenie, jednocześnie w aneksie wskazano jako miejsce pracy J.. Stosunek pracy pomiędzy stronami został rozwiązany dnia 16 sierpnia 2012 roku w wyniku rozwiązania umowy o pracę przez pracodawcę bez wypowiedzenia z winy pozwanej. Pozwana pracowała u powoda na stanowisku kucharza.

Pozwana odwołała się do sądu pracy od rozwiązania z nią umowy o pracę bez wypowiedzenia. Wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2016 roku Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych przywrócił Z. G. do pracy u T. P., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą D. T. P. w J. na poprzednich warunkach pracy i płacy i zasądził na jej rzecz wynagrodzenie za cały okres pozostawania bez pracy.

(dowód: umowa o pracę z dnia 20.03.2009r. – k. 26, świadectwo pracy z dnia 22.08.2012r. – k. 10 t. I akt emerytalnych, aneks z dnia 02.01.2012r. – k. 109, wyrok SO z dnia 29.04.2016r. wraz z uzasadnieniem – k. 97 – 108)

Pismem z dnia 4 maja 2016 roku pozwana Z. G. zgłosiła swoją gotowość do podjęcia pracy u powoda, z kolei dnia 7 maja 2016 roku Z. G. uzyskała orzeczenie lekarskie o zdolności do podjęcia pracy na stanowisku kucharza. W odpowiedzi powód pismem z dnia 11 maja 2016 roku zwolnił pozwaną z obowiązku świadczenia pracy do dnia 3 czerwca 2016 roku, a także wyjaśnił, że obecnie nie prowadzi już lokalu w J., a jedynie dwa lokale w W.. Wobec tego powód przekazał pozwanej, że jej miejscem pracy będzie jeden z warszawskich lokali. Pozwana pismem z dnia 25 maja 2016 roku oświadczyła, że nie przyjmuje zaproponowanych jej nowych warunków zatrudnienia, jednocześnie oświadczając, że traktuje pismo powoda z dnia 11 maja 2016 roku jak wypowiedzenie zmieniające. Wniosła również o zwolnienie jej z obowiązku wykonywania pracy w całym okresie wypowiedzenia. Powód pismem z dnia 25 maja 2016 roku powierzył pozwanej w okresie od 4 czerwca 2016 roku do 4 września 2016 roku pracę w lokalu przy ul. (...) w W., wskazując jako

podstawę takiego działania na art. 42 § 4 KP, jednocześnie zobowiązał on też pozwaną do stawienia się w pracy dnia 6 czerwca 2016 roku. Kolejnym pismem z dnia 1 czerwca 2016 roku powód wezwał pozwaną do stawienia się w pracy w dniu 6 czerwca 2016 roku, wezwanie to ponowił pismem z dnia 8 czerwca 2016 roku. W odpowiedzi pozwana nadesłała zwolnienie lekarskie na okres od 6 do 8 czerwca 2016 roku, zaś pismem z dnia 7 czerwca 2016 roku, odebrany przez powoda dnia 10 czerwca 2016 roku, odmówiła wykonania polecenia kierującego ją do pracy w lokalu przy ul. (...) w W.. Powód pismem z dnia 16 czerwca 2016 roku wezwał pozwaną do niezwłocznego stawienia się w miejscu pracy i zagroził jej dyscyplinarnymi konsekwencjami. Ponadto powód powiadomił też pozwaną, że za okres niewykonywania przez nią pracy, czyli od dnia 9 czerwca 2016 roku nie zostanie jej wypłacone wynagrodzenie za pracę. Pismem z dnia 17 czerwca 2016 roku pozwana podniosła, że nadal funkcjonuje lokal powoda w J. przy ul. (...), a zachowanie powoda ma jedynie na celu jej ośmieszenie i ukaranie. W odpowiedzi powód pismem z dnia 23 czerwca 2016 roku wyjaśnił, że lokal w J. przy ul. (...) należy do innego podmiotu – do spółki (...)S.A. Jednocześnie powód znów powiadomił pozwaną o tym, że za czas niewykonywania przez nią pracy nie otrzyma wynagrodzenia. Kolejnym pismem z dnia 27 czerwca 2016 roku pozwana nadal odmówiła stawienia się do pracy w lokalu w W., zaś pismem z dnia 12 lipca 2016 roku wyraziła gotowość do podjęcia pracy w lokalu w J..

(dowód: pismo z dnia 04.05.2016r. – k. 28, pismo z dnia 25.05.2016r. – k. 29 – 29 verte, pismo z dnia 07.06.2016r. – k. 30 – 30 verte, pismo z dnia 17.06.2016r. – k. 31 – 32, pismo z dnia 27.06.2016r. – k. 33, pismo z dnia 12.07.2016r. – k. 34, pismo z dnia 11.05.2016r. – k. 41 – 42, pismo z dnia 25.05.2016r. – k. 43, pismo z dnia 01.06.2016r. – k. 44, pismo z dnia 08.06.2016r. – k. 45, pismo z dnia 16.06.2016r. – k. 46, pismo z dnia 23.06.2016r. – k. 47 – 48, orzeczenie lekarskie – k. 386, zeznania pozwanej (powódki wzajemnej) Z. G. – protokół rozprawy z dnia 23.06.2020r. od 00:03:39 do 00:40:23)

Pismem z dnia 29 sierpnia 2016 roku pozwana Z. G. zwróciła się do powoda T. P. z wnioskiem o rozwiązanie umowy o pracę na mocy porozumienia stron z dniem 30 sierpnia 2016 roku z powodu osiągnięcia przez nią wieku emerytalnego oraz uzyskania uprawnienia do emerytury. Jednocześnie wniosła o wypłacenie jej odprawy emerytalnej. Powód przygotował tekst porozumienia rozwiązującego umowę o pracę i wezwał pozwaną do stawienia się w dziale kadr dnia 5 września 2016 roku celem jego podpisania. Pismem z dnia 3 września 2016 roku pozwana wskazała, że powód zamiast przyjąć jej propozycję rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron przygotował własną wersję tego porozumienia, a co za tym idzie nie zaakceptował jej propozycji. Pozwana po raz kolejny zarzuciła też powodowi działanie złośliwe i naruszające jej prawa jako pracownika. W odpowiedzi powód pismem z dnia 12 września 2016 roku wskazał, że pozwana wyznaczyła mu zbyt krótki termin na zapoznanie się z warunkami zaproponowanego przez nią porozumienia rozwiązującego umowę o pracę, jednak on przygotował ze swej strony tekst takiego porozumienia i zaprosił ponownie pozwaną do biura celem jego podpisania.

Dnia 15 września 2016 roku powód przesłał pozwanej projekt przygotowanego porozumienia rozwiązującego umowę o pracę, pozwana mailem z dnia 16 września 2016 roku przekazała projekt porozumienia z naniesionymi przez siebie poprawkami, proponując spotkanie w dniu 20 września 2016 roku celem jego podpisania.

Następnie pismem z dnia 28 września 2016 roku pozwana rozwiązała umowę o pracę w trybie bez wypowiedzenia z winy pracodawcy. W uzasadnieniu pozwana podała, że przyczynami rozwiązania umowy o pracę są:

1) naruszenie przez powoda obowiązku dopuszczenia pozwanej do pracy po przywróceniu jej do pracy wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 29.04.2016 r. (sygn. akt VII Pa 114/15) oraz nieprzydzielenie pozwanej do chwili obecnej pracy na poprzednich warunkach wynikających z zawartej umowy o pracę oraz brak podjęcia działań w celu przydzielenia jej pracy zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa pracy, pomimo wskazywanych przez pozwaną powodów odmowy wykonywania pracy niezgodnej z zawartą umową w pismach z dnia 25.05.2016r., 07.06.2016r., 17.06.2016r., 27.06.2016r.,

2) naruszenie przez powoda obowiązku terminowego i prawidłowego wypłacania wynagrodzenia za pracę, tj. naruszenie przepisu art. 94 pkt 5 Kodeksu pracy, polegające na wypłaceniu pozwanej wynagrodzenia za miesiąc

czerwiec 2016 r. w niepełnej wysokości oraz braku wypłacenia jej wynagrodzenia za pracę w pełnej wysokości od miesiąca lipca 2016 r. do sierpnia 2016 r., pomimo iż w tym okresie była gotowa do wykonywania pracy na warunkach określonych w zawartej umowie o pracę, co zgłaszała w pismach z dnia 25.05.2016r., 07.06.2016r., 17.06.2016r., 27.06.2016r., a doznała przeszkód do jej wykonywania ze strony powoda,

3) nieodprowadzanie przez powoda składek na ubezpieczenie społeczne pozwanej w okresie od czerwca 2016 r. do sierpnia 2016 r.

(dowód: pisma z dnia 29.08.2016r. – k. 35 – 36, pismo z dnia 03.09.2016r. – k. 37 – 39, rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia – k. 40, pismo z dnia 01.09.2016r. – k. 50, pismo z dnia 12.09.2016r. – k. 51 – 52, mail z dnia 15.09.2016r. – k. 55, mail z dnia 16.09.2016r. – k. 56, projekty porozumienia o rozwiązaniu umowy o pracę – k. 53 – 54 i k. 57)

W J. były dwa lokale funkcjonujące pod marką pizzerii D.. Jeden lokal znajdował się przy ul. (...), a drugi przy ul. (...). Lokal przy ul. (...) należał do T. P. i został zamknięty. Po jego zamknięciu część pracowników przeniosła się do lokalu przy ul. (...), który należał do spółki (...)S.A., w której prezesem zarządu był T. P.. T. P. do dnia 11 września 2014 roku był również akcjonariuszem tej spółki. Spółka (...)S.A. prowadziła lokal przy ul. (...) od lipca 2012 roku. Przed zwolnieniem pozwanej Z. G. w 2012 roku pracowała ona w lokalu w J. przy ul. (...). W momencie realizacji wyroku z dnia 29 kwietnia 2016 roku w zakresie przywrócenia Z. G. do pracy u powoda lokal ten był już zamknięty. Jednocześnie działał nadal lokal w J. przy ul. (...), działał on w sieci lokali oznaczonych marką G. D., należał do spółki (...)S.A. Sam T. P. w ramach swojej własnej działalności gospodarczej miał z kolei lokale wyłącznie w W., w tym lokal przy ul. (...), w którym proponował pracę pozwanej Z. G. po wydaniu prawomocnego wyroku przywracającego ją do pracy. Lokale należące do T. P. w W. również były prowadzone pod marką G. D., podobnie jak lokal w J. przy ul. (...). Marka G. D. była wprowadzona przez T. P. w jego lokalach na podstawie umów franczyzowych zawieranych ze spółką (...) S.A. T. P. jest prezesem zarządu spółki (...)S.A.

Po wydaniu wyroku przez Sąd Okręgowy z dnia 29 kwietnia 2016 roku pozwana Z. G. stawiała się w lokalu przy ul. (...) w J., aby zgłosić swoją gotowość do pracy. Jednak nie została dopuszczona do pracy w tym lokalu, ze względu na to, że lokal należał do spółki (...) S.A.

Pozwana (powódka wzajemna) nigdy nie stawiała się w pracy w lokalu powoda (pozwanego wzajemnego) przy ul. (...). W tym lokalu brakowało kucharza, który się zwolnił w sierpniu 2016 roku, pozwana (powódka wzajemna) miała pracować właśnie na stanowisku kucharza. Po dwóch tygodniach od nie stawienia się pozwanej (powódki wzajemnej) w lokalu przy ul. (...) w W. został zatrudniony nowy kucharz. W lokalu przy ul. (...) w W. wszyscy pracownicy byli zatrudniani przez powoda T. P., nie było tam pracowników zatrudnianych przez spółkę (...) S.A.

Lokale należące do spółki (...)S.A. jak i lokale należące do jednoosobowej działalności gospodarczej prowadzonej przez T. P., w tym lokal przy ul. (...), były nadzorowane przez jedną i tę samą osobę – opiekunem tych lokali była S. M., którą umowa łączyła ze spółką (...)S.A.

Pozwana Z. G. przeszła szkolenie BHP w maju 2016 roku, zostało ono przeprowadzone w związku z wyrokiem przywracającym ją do pracy u powoda T. P.. Szkolenie przeprowadził pracownik spółki (...) S.A., który prowadził szkolenia BHP dla pracowników T. P., jako franczyzobiorcy spółki (...) S.A. Szkolenie było prowadzone w lokalu przy ul. (...) w J. należącym do spółki (...) S.A., na wyraźną prośbę pozwanej. Podczas tego szkolenia BHP pozwana Z. G. powiedziała instruktorowi BHP, że chce pracować w J. do przejścia na emeryturę, jednocześnie instruktor BHP poinformował ją, że lokal w J. nie należy do T. P., tylko do spółki (...) S.A.

(dowód: zeznania świadka A. K. – protokół rozprawy z dnia 07.07.2017r. od 00:17:02 do 00:29:26, zeznania świadka S. M. – protokół rozprawy z dnia 07.07.2017r. od 00:29:47 do 00:42:20, zeznania świadka A. S. – protokół rozprawy z dnia 07.07.2017r. od 00:42:39 do 00:53:05, umowa najmu lokalu z dnia 09.07.2012r. – k. 245 – 252, umowy franchisingu – k. 255 – 305, oświadczenie z dnia

12.03.2018r. – k. 329, odpis KRS spółki (...) S.A. – k. 117 – 121 verte, zeznania świadka A. M. – protokół rozprawy z dnia 10.12.2019r. od 00:12:33 do 01:03:14)

Pozwana Z. G. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) Z. G. w O., pozwana rozpoczęła jej wykonywanie dnia 15 stycznia 2014 roku, dnia 1 sierpnia 2015 roku wznowiła wykonywanie tej działalności. Pozwana prowadziła tę działalność również w okresie, gdy zgłosiła się do powoda o przywrócenie jej do pracy w maju 2016 roku. Pozwana faktycznie chciała przywrócenia jej do pracy, ponieważ w ramach swojej działalności gospodarczej zatrudniała wówczas dwie osoby i nie musiała fizycznie przebywać w lokalu swojej działalności.

(dowód: wydruk z (...) k. 27, zeznania świadka B. D. – protokół rozprawy z dnia 06.02.2018r. od 00:17:34 do 01:10:07)

Pismem z dnia 24 października 2016 roku powód (pozwany wzajemny) oświadczył pozwanej Z. G., że oryginał jej świadectwa pracy został wysłany dnia 3 października 2016 roku, jednak przesyłka zaginęła. Pozwana (powódka wzajemna) nie otrzymała świadectwa pracy, które miało być przesłane do niej dnia 3 października 2016 roku. Wobec tego świadectwo pracy zostało przesłane przez pracodawcę dnia 24 października 2016 roku. Z. G. wniosła o sprostowanie tego świadectwa pracy. Sprostowane świadectwo pracy zostało jej przesłane dnia 2 listopada 2016 roku.

(dowód: pismo z dnia 24.10.2016r. – k. 136, świadectwo pracy przesłane dnia 24.10.2016r. – k. 137, sprostowane świadectwo pracy z kopertą – k. 163 – 165, zeznania świadka B. D. – protokół rozprawy z dnia 06.02.2018r. od 00:17:34 do 01:10:07, zeznania pozwanej (powódki wzajemnej) Z. G. – protokół rozprawy z dnia 23.06.2020r. od 00:03:39 do 00:40:23)

Pozwana Z. G. dnia 2 sierpnia 2016 roku złożyła do ZUS wniosek o emeryturę. Decyzją z dnia 8 września 2016 roku ZUS II Oddział w W. przyznał Z. G. emeryturę od 22 lipca 2016 roku, tj. od daty nabycia uprawnień do emerytury, w wysokości 762,13 zł, co w połączeniu z emeryturą kapitałową daje kwotę 844,14 zł, emerytura ta została określona jako emerytura o charakterze zaliczkowym, a jej wypłacenie zostało zawieszona ze względu na kontynuowanie zatrudnienia przez Z. G.. Decyzją z dnia 5 października 2016 roku ZUS II Oddział w W. przyznał Z. G. emeryturę od 22 lipca 2016 roku w kwocie 808,16 zł, co w połączeniu z emeryturą kapitałową daje kwotę 890,17 zł, po jej przeliczeniu. Jednocześnie ZUS zawiesił wypłatę emerytury ze względu na kontynuowanie przez pozwaną (powódkę wzajemną) zatrudnienia.

Po otrzymaniu przez pozwaną Z. G. sprostowanego świadectwa pracy złożyła ona dnia 8 listopada 2016 roku wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalno – rentowego, wskazując w tym wniosku, że zakończyła pracę. W wyniku rozpoznania tego wniosku przyznano Z. G. emeryturę w kwocie 822,13 zł, co w połączeniu z emeryturą kapitałową daje kwotę 907,37 zł. Świadczenie zaczęło być wypłacane od 1 listopada 2016 roku. Świadczenie emerytalne pozwanej Z. G. wynosiło w 2016 roku 907,37 zł brutto, czyli 778,71 zł netto.

W wyniku ponownego przeliczenia emerytury decyzją z dnia 29 czerwca 2017 roku ZUS przyznał Z. G., od dnia 22 lipca 2016 roku z podjęciem wypłaty od dnia 1 listopada 2016 roku, emeryturę w kwocie 811,20 zł, co w połączeniu z emeryturą kapitałową daje kwotę 889,73 zł, czyli 702,40 zł netto.

(dowód: wniosek o emeryturę – k. 1 – 15 t. II akt emerytalnych, decyzja z dnia 08.09.2016r. – k. 45 – 47 t. II akt emerytalnych, decyzja z dnia 05.10.2016r. – k. 65 – 67 t. II akt emerytalnych, wniosek z dnia 08.11.2016r. – k. 69 – 71 t. II akt emerytalnych, decyzja z dnia 15.11.2016r. – k. 81 – 83 t. II akt emerytalnych, przekaz pocztowy – k. 166, decyzja z dnia 29.06.2017r. – k. 181 – 183 t. II akt emerytalnych)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wskazanych wyżej dowodów z dokumentów, których wiarygodność nie została skutecznie zakwestionowana przez strony w toku postępowania. Sąd oparł się również na zeznaniach świadków i pozwanej (powódki wzajemnej) Z. G., różnie jednak oceniając ich wiarygodność.

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania świadka A. K., mając jednocześnie na uwadze, że świadek wielu rzeczy nie pamięta, bądź nie wie, jak w zakresie odprowadzania składek na ubezpieczenie za pozwaną Z. G..

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania świadków S. M. i A. S., wzajemnie się one potwierdzają i są zgodne z zeznaniami świadka A. K..

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka B. D. w zakresie, w jakim dotyczą one zamykania lokalu powoda (pозwanego wzajemnego) w J., z zeznań pozostałych świadków i z pozostałego materiału dowodowego wynika bowiem, że lokal w J. przy ul. (...), w którym pracowała pozwana (powódka wzajemna) został przez niego zlikwidowany już na długo wcześniej, nie był otwarty w momencie wydawania wyroku przywracającego Z. G. do pracy. W pozostałym zakresie zeznania tego świadka są wiarygodne.

Sąd dał za to wiarę w całości zeznaniom świadka A. M., mając jednak na uwadze, że odnośnie doręczenia powódce świadectwa pracy świadek nie jest w stanie podać żadnych konkretnych dat. Samo stwierdzenie, że przesyłka wróciła niedobrana nie uwiarygadnia zaś w ocenie Sądu twierdzenia, że świadectwo pracy zostało przesłane Z. G. już na początku października 2016 roku. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że świadek zeznała, że świadectwo pracy zostało wysłane za potwierdzeniem odbioru, jednak w aktach sprawy brak jest potwierdzenia odbioru dotyczącego przesyłki z początku października 2016 roku.

Odnośnie zeznań pozwanej (powódki wzajemnej) Z. G. Sąd nie dał im wiary w zakresie, w jakim zeznała, że powód dalej prowadził lokal w J. przy ul. (...) w momencie wydania wyroku przywracającego ją do pracy, z pozostałego materiału dowodowego wynika bowiem, że lokal ten był prowadzony przez spółkę (...) S.A. Nie są więc również wiarygodne zeznania Z. G., że rzekomą przyczyną nieprzywrócenia jej do pracy w lokalu przy ul. (...) w J. było to, że nikt jej tam nie chciał. Nie są też wiarygodne jej zeznania, że nie składała wniosku o rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron, co innego wynika bowiem z dokumentacji złożonej do akt sprawy.

Odnośnie wydruków ze strony internetowej z k. 110 – 116 Sąd miał na uwadze, że wynika z nich jedynie, że w J. znajduje się lokal przy ul. (...), który jest częścią sieci G. D., nie wynika z niego jednak, kto jest właścicielem tego lokalu. Powód (pозwany wzajemny) w toku postępowania nie negował istnienia tego lokalu, jednak z ustaleń Sądu wynika, że należy on nie do powoda (pозwanego wzajemnego), ale do spółki (...) S.A.

Odnośnie dowodów z potwierdzenia nadania przesyłki pocztowej z k. 206 – 207 nie może on w ocenie Sądu udowodniać, że faktycznie do pozwanej (powódki wzajemnej) zostało przesłane świadectwo pracy już na początku października 2016 roku. Sąd miał bowiem na uwadze, że powód (pозwany wzajemny) nie przedstawił ani potwierdzenia odbioru tej przesyłki, ani jakiegokolwiek reklamacji na Poczcie Polskiej co do przesyłki zaginionej. Jednocześnie odręczny dopisek na potwierdzeniu nadania nie gwarantuje, że faktycznie w danej przesyłce znajdowało się świadectwo pracy.

W toku postępowania Sąd oddalił wniosek strony pozwanej (powódki wzajemnej) dotyczący zobowiązania do nadesłania akt osobowych pracowników powoda (pозwanego wzajemnego), ponieważ akta osobowe jako całość stanowią zbiór danych, w tym danych wrażliwych, osób, które nie są stronami postępowania. Stąd też nie ma w ocenie Sądu konieczności dopuszczania dowodu z całych akt osobowych tych pracowników, bez sprecyzowania poszczególnych dokumentów znajdujących się w tych aktach osobowych.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest odszkodowawcze roszczenie powoda z pozwu głównego oraz odszkodowawcze roszczenie pozwanej (powódki wzajemnej) z pozwu wzajemnego. Oba roszczenia są oparte na odmiennym potraktowaniu przez strony rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracownika z winy pracodawcy.

Podstawą materialnoprawną roszczenia powoda jest art. 61¹ KP, zgodnie z którym w razie nieuzasadnionego rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 55 § 1¹, pracodawcy przysługuje roszczenie o odszkodowanie. Z kolei podstawą dla roszczenia pozwanej (powódki wzajemnej) jest regulacja z art. 55 § 1¹ KP, zgodnie z którą pracownik może rozwiązać umowę o pracę w trybie bez wypowiedzenia także wtedy, gdy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika; w takim przypadku pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia.

Z powyższego wynika, że kluczową kwestią do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie jest ocena rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia pod kątem spełnienia przesłanek uprawniających pracownika do skorzystania z takiego trybu rozwiązania umowy o pracę.

Z ustaleń Sądu wynika, że pozwana (powódka wzajemna) wskazała w uzasadnieniu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia trzy przyczyny:

1) naruszenie przez powoda obowiązku dopuszczenia pozwanej do pracy po przywróceniu jej do pracy wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 29.04.2016 r. (sygn. akt VII Pa 114/15) oraz nieprzydzielenie pozwanej do chwili obecnej pracy na poprzednich warunkach wynikających z zawartej umowy o pracę oraz brak podjęcia działań w celu przydzielenia jej pracy zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa pracy, pomimo wskazywanych przez pozwaną powodów odmowy wykonywania pracy niezgodnej z zawartą umową w pismach z dnia 25.05.2016r., 07.06.2016r., 17.06.2016r., 27.06.2016r.,

2) naruszenie przez powoda obowiązku terminowego i prawidłowego wypłacania wynagrodzenia za pracę, tj. naruszenie przepisu art. 94 pkt 5 Kodeksu pracy, polegające na wypłaceniu pozwanej wynagrodzenia za miesiąc czerwiec 2016 r. w niepełnej wysokości oraz braku wypłacenia jej wynagrodzenia za pracę w pełnej wysokości od miesiąca lipca 2016 r. do sierpnia 2016 r., pomimo iż w tym okresie była gotowa do wykonywania pracy na warunkach określonych w zawartej umowie o pracę, co zgłaszała w pismach z dnia 25.05.2016r., 07.06.2016r., 17.06.2016r., 27.06.2016r., a doznała przeszkód do jej wykonywania ze strony powoda,

3) nieodprowadzanie przez powoda składek na ubezpieczenie społeczne pozwanej w okresie od czerwca 2016 r. do sierpnia 2016 r.

Pierwszą kwestią, którą należy wyjaśnić jest miejsce pracy pozwanej (powódki wzajemnej) Z. G.. W toku postępowania argumentowała ona, że jej miejscem pracy jest J. i na takie miejsce pracy została przywrócona. Prowadząc korespondencję z powodem (pozwany wzajemnym) T. P. pozwana (powódka wzajemna) stała na stanowisku, że została przywrócona do pracy w J., zaś do lokalu przy ul. (...) w W. nie może zostać przeniesiona. W ocenie Sądu takie stanowisko pozwanej (powódki wzajemnej) nie jest zasadne. Sąd przywrócił ją do pracy u pracodawcy T. P., a nie do pracy w spółce (...)S.A. Wobec tego pozwana (powódka wzajemna) nie może się skutecznie domagać zatrudnienia jej przez inny podmiot. Sąd ustalił, że faktycznie miejscem pracy pozwanej (powódki wzajemnej) w ramach jej stosunku pracy z powodem (pozwany wzajemnym) był J., co wynika nie z umowy o pracę, gdzie jako miejsce pracy wskazano D., co należy rozumieć jako każdy lokal tej marki pizzerii, ale z aneksu do umowy o pracę z dnia 2 stycznia 2012 roku, w którym już jako miejsce pracy wskazano J.. Jednak sam fakt, że miejscem pracy pozwanej (powódki wzajemnej) był J., nie oznacza, że jej przywrócenie do pracy też musi obejmować pracę w J. w sytuacji, gdy w J. nie ma już żadnego lokalu należącego do jej pracodawcy. Warto podkreślić, że z tej trudności zdawał sobie również sprawę Sąd przywracający pozwaną (powódkę wzajemną) do pracy. Sąd Okręgowy zauważył bowiem, że na dzień wydania wyroku przywracającego do pracy T. P. nie prowadził już żadnego lokalu w J., zamknął bowiem lokal przy ul. (...). Pozostały zaś lokal przy ul. (...) nie był w jego posiadaniu, lecz w posiadaniu spółki (...) S.A. Nie ma tu znaczenia fakt, że T. P. jest członkiem zarządu tej spółki. Spółka bowiem jako osoba prawna, ma odrębną osobowość i jest odrębnym podmiotem od samego T. P. prowadzącego jednoosobową działalność gospodarczą. Jednocześnie Sąd Okręgowy przywracając pozwaną (powódkę wzajemną) do pracy wskazał wyraźnie, że pomimo faktu, że T. P. zlikwidował część miejsc pracy to nadal prowadzi działalność i może zatrudnić Z. G., która z kolei może skorzystać z możliwości złożenia wniosku o

emeryturę w sytuacji, gdy dojdzie do przekonania, że dojazd do nowego miejsca pracy jest dla niej zbyt uciążliwy. Sąd Okręgowy zakładał więc, że dojazd do nowego miejsca pracy, które mogłoby się mieścić jedynie w W. może być dla Z. G. uciążliwy. Jednocześnie nigdzie Sąd Okręgowy nie wskazał, że musi ona zostać przywrócona do pracy w J., gdzie dojazd do pracy niewątpliwie nie stanowiłby dla niej problemu. Wobec powyższego pozwana (powódka wzajemna) nie ma racji twierdząc, że została przywrócona do pracy w J. i domagając się zatrudnienia jej w lokalu należącym do innego podmiotu niż jej pracodawca. Wyrok przywracający do pracy restytuuje bowiem stosunek pracy pomiędzy Z. G., a T. P. prowadzącym jednoosobową działalność gospodarczą. Nie prowadzi on do powstania nowego stosunku pracy między Z. G. i spółką (...) S.A. tylko dlatego, że to ta spółka dysponuje lokalem w J., a T. P. już nie. Argumentacja pozwanej (powódki wzajemnej) odnośnie przywrócenia jej do pracy w lokalu w J. nie była więc trafna. Jednocześnie pracodawca zaoferował jej nowe miejsce pracy, formalnie przywrócił ją do pracy, wypłacając wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy. Pozwana (powódka wzajemna) odrzuciła jednak możliwość pracy w lokalu przy ul. (...) w W.. Odmawiała bowiem stawienia się w tym lokalu. Jej zachowanie, w kontekście wyżej przedstawionej argumentacji, nie było uprawnione. Wobec tego nie może się ona powoływać na to, że powód (pozwany wzajemny) dopuścił się wobec niej naruszenia obowiązku dopuszczenia jej do pracy w wykonaniu wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 29 kwietnia 2016 roku. Przeciwnie - powód (pozwany wzajemny) przywrócił pozwaną (powódkę wzajemną) do pracy, wypłacił jej wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, a także wynagrodzenie przestojowe, a następnie skierował ją, w ramach swoich kompetencji pracodawcy do wyznaczania miejsca i czasu pracy do pracy w lokalu przy ul. (...) w W..

W tym miejscu należy wskazać, że nawet gdyby uznać, że jednak wyrok przywracający pozwaną (powódkę wzajemną) do pracy powoduje, że powinna ona zostać przywrócona do pracy w J., to i tak pracodawca zgodnie z prawem wskazał jej jako miejsce świadczenia pracy lokal w W.. Sąd miał bowiem na uwadze, że w piśmie z dnia 11 maja 2016 roku powód (pozwany wzajemny) poinformował pozwaną (powódkę wzajemną) o braku lokalu w J. zaś pismem z dnia 25 maja 2016 roku powierzył jej w okresie od 4 czerwca 2016 roku do 4 września 2016 roku pracę w lokalu w W. przy ul. (...). Podstawą dla takiego kroku pracodawcy jest regulacja z art. 42 § 4 KP, zgodnie z którą wypowiedzenie dotychczasowych warunków pracy lub płacy nie jest wymagane w razie powierzenia pracownikowi, w przypadkach uzasadnionych potrzebami pracodawcy, innej pracy niż określona w umowie o pracę na okres nieprzekraczający 3 miesięcy w roku kalendarzowym, jeżeli nie powoduje to obniżenia wynagrodzenia i odpowiada kwalifikacjom pracownika. Niewątpliwie powierzenie pracy w W. zamiast w J. wynikało z potrzeb pracodawcy, pracodawca bowiem z jednej strony musiał wykonać prawomocny wyrok przywracający pozwaną (powódkę wzajemną) do pracy, z drugiej zaś strony nie dysponował już żadnym lokalem w J.. W tej sytuacji uzasadnione jest powierzenie pracownikowi pracy w innym miejscu. Zastosowanie art. 42 § 4 KP powoduje jednocześnie, że nie jest konieczne wręczenie pracownikowi wypowiedzenia zmieniającego. Wobec tego nie jest słuszna argumentacja pozwanej (powódki wzajemnej), która domagała się wręczenia jej wypowiedzenia zmieniającego i następnie zwolnienia jej z obowiązku świadczenia pracy w okresie wypowiedzenia. Pracodawca korzystając z możliwości, jaką daje mu instytucja potwierdzenia pracy na podstawie art. 42 § 4 KP, nie musiał wręczać pozwanej (powódce wzajemnej) wypowiedzenia zmieniającego, a jednocześnie mógł na podstawie powierzenia pracy w lokalu w W. skutecznie wymagać od pozwanej (powódki wzajemnej) stawienia się w tym lokalu celem świadczenia pracy. Z. G. nie stawiając się do pracy w lokalu w W. przy ul. (...), nie zrealizowała więc polecenia pracodawcy, bez żadnej uzasadnionej przyczyny. Jednocześnie została ona skutecznie przywrócona do pracy i dopuszczona do wykonywania tej pracy w lokalu w W..

Reasumując, pierwsza przyczyna wskazana w rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia jest nieprawdziwa, powód (pozwany wzajemny) zrealizował bowiem swój obowiązek dopuszczenia pozwanej (powódki wzajemnej) z powrotem do pracy.

Z pierwszą przyczyną rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia związane są dwie kolejne przyczyny. Przyczyna druga dotyczy niewypłacenia pozwanej (powódce wzajemnej) wynagrodzenia za pracę za część czerwca 2016 roku, lipiec i sierpień 2016 roku. Pozwana (powódka wzajemna) powołała się na doznanie w tych miesiącach przeszkód w wykonywaniu pracy ze strony powoda (pozwanego wzajemnego). Nie jest to jednak prawdą. Jak już wyżej wskazano T. P. był uprawniony do wskazania Z. G. nowego miejsca pracy w lokalu przy ul. (...)w W.. Pozwana (powódka

wzajemna) odmówiła jednak stawienia się w miejscu pracy wyznaczonym jej przez pracodawcę. W takiej sytuacji z własnej woli przestała ona wykonywać pracę dla powoda (pozwanego wzajemnego). Powód (pozwany wzajemny) nie stawiał jej żadnych przeszkód w wykonywaniu pracy. Nie może więc znaleźć zastosowania w tej sytuacji regulacja z art. 81 § 1 KP. Jednocześnie zgodnie z art. 80 KP wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Pozwana (powódka wzajemna) przez sporny okres faktycznie nie wykonywała żadnej pracy, pomimo obiektywnych możliwości do jej wykonania. W tej sytuacji pracodawca miał więc prawo nie wypłacać jej wynagrodzenia za pracę. To z kolei prowadzi do wniosku, że również i druga przyczyna wskazana w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia jest nieprawdziwa.

Trzecia przyczyna również nie jest prawdziwa. Pracodawca bowiem miał prawo do nieodprowadzania składek na ubezpieczenie społeczne, jeśli nie wypacał pozwanej (powódce wzajemnej) wynagrodzenia. Zgodnie bowiem z tezą wyrażoną w uchwale 7 sędziów SN z dnia 10 września 2009 roku, sygn. akt I UZP 5/09, niewypłacone pracownikowi wynagrodzenie za pracę nie stanowi podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne.

Reasumując, Sąd uznał, że wszystkie wskazane w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy przyczyny są nieprawdziwe. Tym samym spełniona jest przesłanka roszczenia odszkodowawczego podniesionego przez powoda (pozwanego wzajemnego). Trzymiesięczne wynagrodzenie pozwanej (powódki wzajemnej) wynosiło 5.550,00 zł, co było pomiędzy stronami bezsporne. Zgodnie zaś z art. 61² §1 KP odszkodowanie, o którym mowa w art. 61¹, przysługuje w wysokości wynagrodzenia pracownika za okres wypowiedzenia. W przypadku rozwiązania umowy o pracę zawartej na czas określony, odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas, do którego umowa miała trwać, nie więcej jednak niż za okres wypowiedzenia. W niniejszej sprawie okres wypowiedzenia pozwanej (powódki wzajemnej) wynosi 3 miesiące, wobec czego odszkodowanie należne powodowi (pozwanemu wzajemnemu) wyniesie 5.550,00 zł, czyli tyle, ile trzymiesięczne wynagrodzenie pozwanej (powódki wzajemnej). Sąd zasądził tę kwotę na rzecz powoda (pozwanego wzajemnego) wraz z odsetkami od dnia następnego po dniu doręczenia odpisu pozwu pozwanej (powódce wzajemnej) do dnia zapłaty. W ocenie Sądu dniem wymagalności roszczenia będzie bowiem dzień doręczenia odpisu pozwu, czyli w niniejszej sprawie dzień 4 stycznia 2017 roku (k. 85 verte akt sprawy), wobec czego Sąd przyznał odsetki od dnia 5 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty.

W tym miejscu należy przejść do analizy roszczeń z powództwa wzajemnego. Pierwszym roszczeniem podniesionym przez pozwaną (powódkę wzajemną) jest roszczenie odszkodowawcze z art. 55 § 1¹ KP. Jak już wyżej wskazano Sąd uznał, że rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pozwaną (powódkę wzajemną) było nieuzasadnione, a co za tym idzie nie są spełnione przesłanki przyznania jej roszczenia odszkodowawczego związanego z tym rozwiązaniem umowy o pracę. Powództwo wzajemne w tym zakresie podlega więc oddaleniu.

Pozwana (powódka wzajemna) wniosła również o zasądzenie na jej rzecz wynagrodzenia za pracę za okres od 9 czerwca 2016 roku do 29 września 2016 roku. Jak już jednak wyżej wskazano, przy ocenie przyczyn rozwiązania umowy o pracę, pozwana (powódka wzajemna) z własnej woli, bez przeszkód ze strony pracodawcy, nie świadczyła pracy w tym okresie. Stąd też nie zachowuje prawa do wynagrodzenia za pracę. Wobec tego także i to roszczenie podlega oddaleniu.

Ostatnim podniesionym w pozwie wzajemnym roszczeniem jest roszczenie o odszkodowanie za nieterminowe wydanie świadectwa pracy. Zgodnie z art. 99 § 1 KP pracownikowi przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej przez pracodawcę wskutek niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy. Należy jednak zauważyć, że na pozwanej (powódce wzajemnej) leży ciężar udowodnienia przesłanek tej odpowiedzialności odszkodowawczej, którymi są niewydanie w terminie świadectwa pracy, wina oraz powstanie i wysokość szkody. W niniejszej sprawie Sąd ustalił, że prawidłowe świadectwo pracy zostało przesłane pozwanej (powódce wzajemnej) dopiero w listopadzie 2016 roku. W toku postępowania powód (pozwany wzajemny) argumentował, że wysłał pozwanej (powódce wzajemnej) świadectwo pracy już na początku października 2016 roku. Sąd miał jednak na uwadze, że brak jest potwierdzenia odbioru świadectwa pracy, na którym byłoby wskazanie, że przesyłka nie została odebrana. Brak jest również zgłoszenia do Poczty Polskiej ewentualnego zaginięcia przesyłki. Wobec tego nie zostało wykazane, że faktycznie przesyłka zawierająca świadectwo pracy została pozwanej (powódce

wzajemnej) w tym terminie przesłana. Wobec tego należy uznać, że świadectwo pracy zostało jej przesłane dopiero pod koniec października 2016 roku. Jednocześnie świadectwo to zawierało błędy, które podlegały sprostowaniu. Ostatecznie sprostowane świadectwo pracy, a więc prawidłowo wystawione, zostało przesłane pozwanej (powódce wzajemnej) dopiero dnia 2 listopada 2016 roku. Doszło więc do wydania niewłaściwego świadectwa pracy, które podlegało sprostowaniu, a przez procedurę sprostowania prawidłowe świadectwo pracy zostało wydane pracownikowi z opóźnieniem. Jednocześnie działanie pracodawcy jest obarczone rażącym niedbalstwem. Nie można bowiem przypisać winy umyślnej pracodawcy, nie sposób stwierdzić, że chciał on wydać nieprawidłowe świadectwo pracy. Jednocześnie jednak wskazane w pierwszym świadectwie błędy każą uznać, że pracodawca nie dołożył należytej staranności i w wyniku braku sprawdzenia treści świadectwa pracy, które w ocenie Sądu nosi znamiona rażącego niedbalstwa - doszło do niewydania pracownikowi prawidłowego świadectwa w terminie. Na pracodawcy ciąży odpowiedzialność za wydanie niewłaściwego świadectwa pracy. Spełnione są więc przesłanki winy oraz zdarzenia powodującego szkodę. Jeśli chodzi o samą szkodę to faktycznie Sąd ustalił, że pozwana (powódka wzajemna) otrzymała emeryturę dopiero za listopad 2016 roku, nie otrzymała jej zaś za październik 2016 roku. Było to spowodowane brakiem świadectwa pracy, wykazany jest więc związek przyczynowy. Jeśli chodzi o wysokość szkody, pozwana (powódka wzajemna) wskazała kwotę 778,71 zł. Sąd jednak miał na uwadze, że miesięczna wysokość emerytury pozwanej (powódki wzajemnej) została ostatecznie ustalona decyzją z dnia 29 czerwca 2017 roku ZUS na kwotę 811,20 zł, co w połączeniu z emeryturą kapitałową daje kwotę 889,73 zł, czyli 702,40 zł netto. Wobec tego szkodą poniesioną przez pozwaną (powódkę wzajemną) jest kwota 702,40 zł i taką też kwotę Sąd przyznał pozwanej (powódce wzajemnej) tytułem odszkodowania. Tę kwotę Sąd przyznał wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia następnego po dniu doręczenia odpisu pozwu wzajemnego powodowi (pozwanemu wzajemnemu). Jak wynika z akt sprawy pozew wzajemny został udostępniony stronie powodowej (pozwanej wzajemnie) na rozprawie w dniu 7 lipca 2017 roku. Wobec tego odsetki należą się dopiero od dnia 8 lipca 2017 roku.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

W kwestii kosztów postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 i 99 KPC oraz §9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. - Dz. U. z 2015r., poz. 265). W zakresie powództwa głównego wygrywającym w całości jest powód (pozwany wzajemny), wobec tego należą mu się koszty zastępstwa procesowego od strony pozwanej (powódki wzajemnej) w kwocie 1.800,00 zł, obliczanej na podstawie §9 ust. 1 pkt 2 wskazanego wyżej rozporządzenia, według jego brzmienia z dnia wniesienia pozwu głównego.

Jeśli chodzi o powództwo wzajemne, pozwana (powódka wzajemna) wygrała sprawę jedynie w zakresie roszczenia o odszkodowanie za niewydanie w terminie właściwego świadectwa pracy, przegrała zaś w zakresie roszczenia o odszkodowanie i o wynagrodzenie za pracę. Koszty zastępstwa w zakresie roszczeń przegranych przez pozwaną (powódkę wzajemną) wynoszą 2.700,00 zł, zgodnie z §9 ust. 1 pkt 2 wskazanego wyżej rozporządzenia, według jego brzmienia z dnia wniesienia pozwu wzajemnego i takie koszty podlegają zasądzeniu na rzecz powoda (pozwanego wzajemnego) od pozwanej (powódki wzajemnej). Natomiast koszty zastępstwa w zakresie wygranego przez pozwaną (powódkę wzajemną) roszczenia o odszkodowanie za niewydanie w terminie właściwego świadectwa pracy wynoszą 202,50 zł i powinny zostać zasądzone na jej rzecz od powoda (pozwanego wzajemnego).

Reasumując, koszty zastępstwa procesowego należne powodowi (pozwanemu wzajemnemu) wynoszą 4.500,00 zł, zaś koszty zastępstwa procesowego należne pozwanej (powódce wzajemnej) wynoszą 202,50 zł, co po wzajemnym potrąceniu daje kwotę 4.297,50 zł, którą Sąd zasądził na rzecz powoda (pozwanego wzajemnego) od pozwanej (powódki wzajemnej) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd, na podstawie art. 98 KPC zasądził również na rzecz powoda (pozwanego wzajemnego) od pozwanej (powódki wzajemnej) kwotę 278,00 zł tytułem zwrotu opłaty od pozwu głównego, który powód (pozwany wzajemny) w całości wygrał.

Sąd miał też na uwadze, że pozwana (powódka wzajemna) była reprezentowana w toku postępowania przez pełnomocnika z urzędu. Wobec tego w zakresie kosztów pomocy prawnej udzielonej jej z urzędu co do roszczeń przez nią przegranych, czyli co do roszczenia z pozwu głównego i co do roszczeń o odszkodowanie związane z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia i wynagrodzenie za pracę z pozwu wzajemnego Sąd przyznał te koszty ze Skarbu Państwa. Koszty pomocy prawnej związane z roszczeniem z pozwu głównego wynoszą 1.800,00 zł i są obliczane na podstawie regulacji z §15 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2015r., poz. 1805), według jego brzmienia z dnia wniesienia pozwu głównego. Z kolei koszty pomocy prawnej obliczane od oddalonych roszczeń z pozwu wzajemnego wyniosą 1.800,00 zł i są obliczane na podstawie regulacji z §15 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t.j. – Dz. U. z 2019r., poz. 68), według jego brzmienia z dnia wniesienia pozwu wzajemnego. Łącznie więc Sąd przyznał pełnomocnikowi pozwanej (powódki wzajemnej) kwotę 3.600,00 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Przyznane koszty Sąd powiększył o stawkę podatku VAT, zgodnie z §4 ust. 3 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 roku i §4 ust. 3 rozporządzenia z dnia 3 października 2016 roku.

Działając na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał również pobrać od powoda (pozwanego wzajemnego) kwotę 35,12 zł tytułem opłaty od pozwu obliczanej jako 5% od kwoty ostatecznie zasądzonej na rzecz pozwanej (powódki wzajemnej) z pozwu wzajemnego. W pozostałym zakresie Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa koszty poniesione przez Skarb Państwa tymczasowo w toku postępowania.

Sąd nadał również wyrokowi w jego pkt 2 rygor natychmiastowej wykonalności w całości, mając na uwadze regulację z art. 477² § 1 KPC.